

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **K. Č. r. v. o. s.**, zastoupeného JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému **Celnímu ředitelství České Budějovice**, se sídlem Kasárenská 6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2007, č. j. 10 Ca 230/2006 - 79,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2007, č. j. 10 Ca 230/2006 - 79, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2006, č. j. 6564/05-0301-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Jindřichův Hradec ze dne 18. 10. 2005, č. j. 6052-03/05-0369-022, kterým byly stěžovateli zajištěny podle § 42 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních vybrané výrobky u nichž nebylo prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné nebo oprávněně nabyté za ceny bez daně. Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že je rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem a že je splněn důvod pro zajištění vybraných výrobků.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že žalovaný měl o věci rozhodovat podle stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání. Není mu tak zřejmé, proč rozhodoval podle interního dodacího listu č. 10160215-6600, o němž stěžovatel netvrdil, že by měl prokázat zdanění vybraných výrobků, když měl k dispozici dodací listy č. 160205875 a č. 180205878 a faktury

č. 160205015 a č. 180205016. Tyto listiny byly předloženy Celnímu úřadu Jindřichův Hradec dne 24. 10. 2002, navíc ještě před provedením kontroly tímto celním úřadem byly předloženy Celnímu úřadu Praha D1, který prováděl kontrolu zdanění u stěžovatele. Celní orgány tak měly uvedené listiny k dispozici a při rozhodování o stěžovatelově odvolání k nim nepřihlédly. Pokud žalovaný nemohl tyto doklady prověřit, jak uvádí ve svém rozhodnutí, nemohl ani rozhodnout o jeho odvolání, nýbrž měl vyčkat sdělení místně příslušného správce daně, zda jsou předložené doklady průkazné. Neučinil-li tak, nebyl zjištěn úplně skutkový stav věci. Měl-li žalovaný pochybnosti ohledně toho, zda předložené faktury patří k zajištěným výrobkům, měl stěžovatele vyzvat k odstranění těchto pochybností. To však neučinil a stěžovatele o svých pochybnostech ani neinformoval. Stěžovatel má za to, že doklady vystavené dodavatelem T. I. P. s. r. o. mají náležitosti požadované § 5 zákona o spotřebních daních ve znění účinném pro období února 2005 a prokazují tak zdanění předmětných výrobků. Poukazuje také na to, že zákon o spotřebních daních jiné doklady, než o prodeji, pro tento případ nepředepisuje. Zdůrazňuje rovněž to, že v rozhodnutích Celního ředitelství Praha ze dne 20. 3. 2004, č. j. 24664/06-1701-21/R1 a č. j. 24664/06-1701-21/R2 je uvedeno, že předložením dokladů shodného dodavatele se shodnými náležitostmi jako v daném případě byly splněny všechny podmínky prokazující zdanění vybraných výrobků. Stěžovatel také předložil krajskému soudu protokoly odlišných celních orgánů týkající se týchž dodacích listů a faktur, kde se uvádí, že zdanění výrobků bylo těmito doklady prokázáno. Krajský soud však tyto důkazní prostředky vyloučil, protože se v nich zmiňované doklady neshodují s doklady předloženými stěžovatelem při kontrole. Soud však tyto doklady porovnal s interními doklady stěžovatele a nikoli s doklady od dodavatele a dospěl tak k nesprávnému závěru. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by otázku, zda předmětné doklady prokazují zdanění, „nastiňoval“ až v replice k žalobě. Má za to, že celé řízení se týká právě této otázky. Pokud se pak stěžovatel o pochybnostech žalovaného dozvěděl až v řízení před soudem, nemohl na ně reagovat dříve.

Dále stěžovatel upozorňuje, že celní orgány na něho vznesly pouze jediný požadavek, a to předložit doklady prokazující zdanění, což také učinil. Pokud měly pochybnosti o zdanění zajišťovaných výrobků, mohly je sice zadržet, ale bylo-li rozhodováno o stěžovatelově odvolání, měl již mít žalovaný postaveno na jisto, zda došlo k zajištění odůvodněně či nikoli, zejména jsou-li mu známy skutečnosti nasvědčující tomu, že zboží bylo řádně zdaněno. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že Celní úřad Jindřichův Hradec a žalovaný byly o věci příslušní rozhodovat. Poukazuje na to, že u něho v sídle provedl kontrolu Celní úřad Praha D1 a mohl rozhodnout o zajištění výrobků i ve všech provozovnách, pokud by pro to shledal zákonné důvody. Stěžovatel má za to, že pokud jeden celní orgán tyto důvody neshledal, nemohl jiný celní orgán na základě shodných podkladů dojít k závěru opačnému. Stěžovatel nesouhlasí s posouzením soudu, že místní příslušnost je dána podle § 42 odst. 2 a § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních a naopak se domnívá, že tato měla být posouzena podle § 1 odst. 3 citovaného zákona. Vzhledem ke všemu uvedenému navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Má za to, že stěžovatel v době prováděné kontroly nepředložil doklady, které by prokazovaly zdanění podle zákona o spotřebních daních a rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků tak bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný se nedomnívá, že by pochybil, pokud nevyčkal s rozhodnutím o odvolání na výsledek prověření stěžovatelem předložených fotokopií faktur a dodacích listů příslušným správcem daně; má totiž za to, že v době vydání rozhodnutí o zajištění byly podmínky pro jeho vydání splněny a pouhým předložením fotokopií faktur a dodacích listů stěžovatel jejich zdanění neprokázal.

K tomu stěžovatel replikoval, že orgánům celní správy předložil doklady, které obsahovaly náležitosti podle § 5 zákona o spotřebních daních a na podporu svého tvrzení předložil fotokopie rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 10 Ca 136/2006 a 10 Ca 137/2006, kde byla předmětem sporu průkaznost uvedených dokladů a městský soud konstatoval, že doklady náležitosti podle § 5 citovaného zákona obsahují a zákon tak s nimi spojuje prokázání zdanění. Poukazuje dále na to, že s originály byly orgány celní správy seznámeny, neboť byly předloženy při kontrole dne 17. 9. 2005, kterou prováděl Celní úřad Praha D1.

Podáním ze dne 26. 7. 2007 zaslal žalovaný zdejšímu soudu kopii přípisu nazvaného: „Souhrn výsledků šetření Celního úřadu Praha D1 ve věci L. d.“.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), domnívá se, že Celní úřad Jindřichův Hradec a žalovaný nebyli o věci příslušní rozhodovat a že doklady vystavené dodavatelem T. I. P. s. r. o. mají náležitosti požadované § 5 zákona o spotřebních daních ve znění účinném pro období února 2005 a prokazují tak zdanění předmětných výrobků. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“), má za to, že žalovaný měl o věci rozhodovat podle stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání a měl tedy přihlédnout k dodacím listům č. 160205875 a č. 180205878 a fakturám č. 160205015 a č. 180205016. Pokud nevyčkal sdělení místně příslušného správce daně ohledně těchto dokladů, nezjistil úplně skutkový stav věci. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“) pak spatřuje v tom, že předložené protokoly odlišných celních orgánů týkajících se týchž dodacích listů a faktur, krajský soud jako důkazní prostředky vyloučil, protože se neshodují s doklady předloženými při kontrole.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Na základě místního šetření provedeného v provozovně stěžovatele v Jindřichově Hradci dne 17. 10. 2005 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění lihovin, neboť ze strany stěžovatele nebylo prokázáno jejich zdanění. K prokázání zdanění těchto lihovin předložil toliko dodací list č. 10160215-6600 z 8. 10. 2005. O zajištění předmětných lihovin byl Celním úřadem Jindřichův Hradec (dále jen „celní úřad“) vystaven protokol o zajištění skladovaných vybraných výrobků č. j. 6052-02/05-0369-022. Celní úřad vydal dne 18. 10. 2005 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal. Dne 24. 10. 2005 zaslal stěžovatel faxem celnímu úřadu kopie daňových dokladů – faktur č. 160205015 z 16. 2. 2005 a č. 180205016 z 18. 2. 2005 a kopie dodacích listů č. 160205875 a č. 180205878. Tyto doklady byly pak poštou doručeny dne 31. 10. 2005. Dne 4. 11. 2005 byly však postoupeny Celnímu ředitelství Praha k dalšímu

šetření. Proti rozhodnutí o zajištění podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2006 zamítl. Stalo se tak s odůvodněním, že stěžovatel nebyl schopen v den kontroly předložit doklady prokazující řádné zdanění kontrolovaného zboží, neboť dodací list č. 10160225-6600 neobsahoval náležitosti předepsané § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních a kopie faktur č. 160205015 a č. 180205016 a dodacích listů č. 160205875 a č. 180205878 byly celnímu úřadu faxem zaslány až dne 24. 10. 2005. Rozhodnutí o zajištění zboží vydané dne 18. 10. 2005, kdy doklady k vybraným výrobkům předloženy nebyly, bylo proto zákonné.

Pokud stěžovatel namítá, že celní úřad a žalovaný nebyly v dané věci příslušní rozhodovat, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit. Zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních je specifickým institutem, jehož účelem je zajistit výrobky, u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna, a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění znemožnilo. Na specifika tohoto institutu a z toho vyplývající potřebu speciální (okamžitý zásah umožňující) úpravy příslušnosti celních orgánů reaguje samotný § 42 zákona o spotřebních daních, který obsahuje ustanovení o zvláštní příslušnosti k zajištění, propadnutí a zabránění vybraných výrobků a dopravních prostředků, kterou je třeba použít přednostně před obecnou místní příslušností upravenou v § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Ustanovení § 42 odst. 3 stanoví, že postup podle odstavců 1 a 2 (tedy samotné zajištění výrobků) provede celní úřad nebo celní ředitelství, které zjistí důvody pro takové opatření jako první. Je tedy zákonně stanovená příslušnost jakéhokoliv celního orgánu, který důvody pro aplikaci § 42 zákona o spotřebních daních zjistí (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 2 Afs 207/2006 - 151). Na oprávnění celního úřadu zajistit vybrané výrobky v provozovně stěžovatele v Jindřichově Hradci nemá žádný vliv ani to, že v sídle stěžovatele prováděl kontrolu Celní úřad Praha D 1. Pokud Celní úřad Praha D 1 na základě předložených dokladů důvody pro zajištění výrobků neshledal, neznamená to, že jiný celní úřad, který takové důvody zjistí později – byť na základě shodných dokladů - není oprávněn vybrané výrobky zajistit. Tato námitka tedy neobstojí.

Dále stěžovatel namítá, že žalovaný měl o věci rozhodovat podle stavu ke dni vydání rozhodnutí o odvolání a měl tedy přihlídnout k dodacím listům č. 160205875 a č. 180205878 a fakturám č. 160205015 a č. 180205016, které předložil v odvolacím řízení. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného k tomu vyplynulo, že žalovaný stěžovatelovo odvolání zamítl s tím, že rozhodnutí o zajištění výrobků bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť kontrolovanou osobou předložený dodací list č. 10160215-6600 náležitosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních neobsahoval. Ve vztahu ke stěžovatelem namítaným dokladům pak uvedl, že tyto stěžovatel doložil až po rozhodnutí o zajištění. Žalovaný je zaslal ke kontrole Celnímu úřadu Praha D1, „protože pouze ten má možnost je prověřit.“ Poukázal na to, že pravost, věrohodnost a průkaznost dodatečně předložených kopií dodacích listů a faktur posoudí Celní úřad Praha D1 a na základě jeho vyjádření bude rozhodnuto, jak bude se zajištěnými výrobky naloženo. Aniž by však vyčkal tohoto vyjádření, odvolání zamítl.

Nejvyšší správní soud má v souladu se stěžovatelem za to, že takový postup není přípustný. Podle § 42 odst. 6 zákona o spotřebních daních může proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků kontrolovaná osoba podat odvolání, které nemá odkladný účinek. Odvolací orgán, kterým je nejbližší vyšší nadřízený orgán, rozhodne o odvolání bez zbytečných průtahů. Doručování upravuje zákon o správě daní; proti rozhodnutí o odvolání lze podat jen mimořádné opravné prostředky nebo podnět k soudnímu přezkoumání. Odst. 9 citovaného ustanovení určuje, že zajištění vybraných výrobků trvá do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabránění, případně do doby,

kdy se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2. Podle odst. 10 musí být rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků zrušeno písemným rozhodnutím, pokud se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 a toto rozhodnutí musí být doručeno kontrolované osobě. Pokud rozhodnutí o zajištění bylo zrušeno, musí být kontrolované osobě zajištěné vybrané výrobky bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu. O vrácení se sepíše protokol.

Na řízení o odvolání podle § 42 odst. 6 zákona o spotřebních daních se v záležitostech tímto ustanovením neupravených použijí obecné předpisy o správě daní a poplatků (§ 138 citovaného zákona). Ustanovení § 2 odst. 3 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též daňový řád) ukládá správci daně při rozhodování hodnotit důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom je povinen přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Podle § 50 odst. 3 daňového řádu *„odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlídnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty“*.

V daném případě je zřejmé, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval stěžovatelem předloženými doklady (dodacími listy č. 160205875 a č. 180205878 a faktury č. 160205015 a č. 180205016), které měly prokázat zdanění zajištěných výrobků; žalovaný pouze uvedl, že tyto doklady předložil k posouzení Celnímu úřadu Praha D 1, protože jen tento má možnost je prověřit. Pokud žalovaný nebyl schopen posoudit pravost, věrohodnost a průkaznost těchto dokladů, byl jistě oprávněn předložit je k vyjádření celnímu úřadu, o němž byl přesvědčen, že je k tomu způsobilejší. Učinil-li tak, nemohl však bez vyjádření tohoto úřadu o podaném odvolání rozhodnout. Jak totiž ukládají shora citovaná ustanovení daňového řádu, žalovaný je povinen hodnotit důkazy předložené odvolatelem a napadené rozhodnutí přezkoumat v rozsahu podaného odvolání. V odůvodnění svého rozhodnutí se tak musí řádně vypořádat se všemi odvolacími námitkami a také předloženými důkazy. Shledá-li předložené důkazy nepravými či nevěrohodnými je povinen tuto skutečnost v odůvodnění uvést spolu s objasněním, v čem nevěrohodnost důkazů spatřuje. V daném případě tak žalovaný v odvolacím řízení nepostupoval, neboť odůvodnění jeho rozhodnutí vůbec neobsahuje hodnocení stěžovatelem předložených důkazů a v tomto ohledu je třeba považovat takové odůvodnění za nepřezkoumatelné. Měl-li žalovaný pochybnost ohledně toho, zda předložené doklady patří k zajištěným výrobkům, případně o věrohodnosti těchto dokladů, měl svoji pochybnost a důvody, které ho k ní vedou, uvést do rozhodnutí. Pokud tak neučinil pochybil. Uvedený nesprávný postup žalovaného tak mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a krajský soud je měl proto zrušit. Poukazuje-li krajský soud na to, že *„po předložení těchto dokladů (dodacích listů č. 160205875 a č. 180205878 a faktur č. 160205015 a č. 180205016) vyplynuly další nejasnosti ve vztahu k názvu vybraných výrobků, tak jak byl uveden na předložených fakturách, kde byl název odlišný od skutečného názvu uváděného na etiketách vybraných lihovin. Tyto nejasné odkazy právě v době rozhodování odvolacího orgánu vzbuzovaly další pochybnosti o řádném zdanění vybraných výrobků.“*, tak taková pochybnost z odůvodnění rozhodnutí o odvolání neplyne a krajský soud svým rozhodnutím nahrazuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného, což není přípustné. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak byl shledán naplněným.

Argumentace žalovaného, že v době vydání rozhodnutí o zajištění neměl celní úřad dodací listy č. 160205875 a č. 180205878 a faktury č. 160205015 a č. 180205016 k dispozici a stěžovatelem v té době předložený doklad zdanění neprokazoval, proto je třeba rozhodnutí o zajištění považovat za zákonné, nemůže obstát. Předně je třeba uvést, že řízení před celním úřadem i následné řízení o odvolání tvoří jeden celek a v rámci celého tohoto řízení lze tvrdit další skutečnosti a předkládat důkazy. Nelze proto určitý důkaz odmítnout pouze s odkazem na to, že nebyl uplatněn před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Navíc zajištění vybraných výrobků podle § 42 zákona o spotřebních daních může trvat pouze do té doby, než se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 tohoto ustanovení. V takovém případě je rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků zrušeno písemným rozhodnutím a zajištěné výrobky jsou bez zbytečných průtahů vráceny v neporušeném stavu. Je tak zřejmé, že celní orgány jsou povinny kdykoli, je-li prokázáno zdanění, rozhodnout o zrušení zajištění. Nemohou tedy předložené doklady, které zdanění výrobků mohou prokazovat, pomíjet.

Rovněž důvodnou shledal zdejší soud námitku, že předložené doklady (dodací listy č. 160205875 a č. 180205878 a faktury č. 160205015 a č. 180205016) obsahují náležitosti požadované § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Podle citovaného ustanovení, účinného v době prodeje vybraných výrobků stěžovateli a vystavení uvedených dokladů (únor 2005), musel doklad o prodeji, kterým se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu a který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, obsahovat obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího, je-li prodávající právnickou osobou (písm. a/), obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo kupujícího, je-li kupující právnickou osobou (písm. b/), množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení (písm. c/), výši celkové ceny vybraných výrobků včetně spotřební daně (písm. d/), datum vystavení dokladu o prodeji (písm. e/) a číslo dokladu o prodeji (písm. f). Všechny uvedené náležitosti stěžovatelem předložené doklady obsahují a nebude-li tak vyvrácena jejich pravost či pravdivost, případně nebude-li prokázáno, že se vztahují k jiným, než zajištěným výrobkům, je třeba je považovat za doklady prokazující zdanění vybraných výrobků ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních.

Tuto skutečnost ostatně potvrzuje i krajský soud v napadeném rozsudku (str. 9 dole), nicméně má za to, že stěžovatel námitku, že předložené doklady prokazují zdanění v souladu se zákonem, neuplatnil v žalobě, ale až v replice k vyjádření žalovaného, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby. Ani s tímto závěrem nemůže zdejší soud souhlasit, neboť již v žalobě na str. 4 (bod V.) stěžovatel poukazoval na to, že žalovaný nepřihlédl k jím předloženým důkazům (fakturám) a nezjistil tak dostatečně stav věci. Poukázal rovněž na to, že „předložení dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků splnil zasláním faktur - daňových dokladů“. Pokud se stěžovatel k této námitce vrátil v replice k vyjádření žalovaného, nejednalo se o námitku novou, nýbrž o rozvinutí námitky řádně uplatněné v žalobě.

Nejvyšší správní soud také nesouhlasí s postupem krajského soudu, který označil protokoly sepsané jinými celními orgány, které předložil stěžovatel spolu s replikou, jako nerelevantní s poukazem na to, že se vztahují k jiným dodacím listům, než které stěžovatel předložil ke kontrole dne 17. 10. 2005. Jak již je totiž uvedeno výše, stěžovatel v odvolacím řízení řádně předložil a jako důkaz uplatnil dodací listy č. 160205875 a č. 180205878 a faktury č. 160205015 a č. 180205016 a jak vyplývá ze stěžovatelovy repliky zmíněné protokoly se měly vztahovat právě k těmto dokladům. Pokud je krajský soud jako důkazy

nepřipustil pouze s ohledem na to, že se vztahují k dokladům nepředloženým před rozhodnutím o zajištění, pochybil. Nejvyšší správní soud tak zjistil i naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o žalovaným předloženou kopii přípisu nazvaného: „Souhrn výsledků šetření Celního úřadu Praha D1 ve věci L. d.“, tak k té nemohl zdejší soud přihlížet, neboť se jedná o skutečnost novou (přípis je datovaný dnem 11. 7. 2007). Je třeba zdůraznit, že krajský soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nemůže tak přihlížet ke skutečnostem, které nastaly až v době řízení soudního. Stejně tak k takovým skutečnostem nemůže přihlížet soud zdejší.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto mu nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu